

Jákupi Lindenskov til minnis

Áðrenn eg sum 15 ára gamal, saman við foreldrum og systkjum, flutti av Eiði til Havnar, í august mánaði 1955, var eg longu limur í losjuni »Statt fast« har norðuri. Eg gekk eisini á mæti í samkomuhúsinum Mizpa á Eiði, saman við foreldrum mínum.

Tí var tað natúrligt, tá ið eg kom til havnar, at eg leitaði upp bæði Ebenezer og losjuna í Havn. Millum losjufólkið í Havn fekk eg vinir, sum eisini vóru skyldmenn mínir: Johs. C. Michelsen »Lill«, brøðurnir Dia, Hannis og Regin Jacobsen, tí langabbi mín, Poul Michelsen, var ættaður úr Stórastovu í Havn.

Umframt vóru har í losjuni menn sum Tórbjørn Mikkelsen, sum eg seinni eisini kom at kenna frá fótbólta í B36, Hanseman Tórgarð, Jákup Lindenskov, Almu Brend og Harry Johansen, sum eg einaferð minnst hava vitjað í losjuni á Eiði, saman við øðrum losjufólki úr Havn.

Vinskapurin millum losjufólkið hevur verið varðveittur fram gjøgnum árin, við heilsan tá ið vit hava hitst á havnargøtum og ikki so sjáldan við práti. Jákup Lindenskov var ein av teimum sum eg varðveitti vinskapin við alla tíðina.

Minnist sera væl, tá ið hann varð valdur í løgtingið og í landsstýrið. Hugsaði hvussu hesin stillfóri maðurin fór at trívast í tí umhvørvinum. Men Jákup varðveitti sítt stillfóri, sína siðiligu atferð í orði og

talum og sínar sannføringar. Sannføringar hansara vóru at stuðla teim minni mentu og veiku í samfelag okkara og at varðveita eitt so rúsfritt samfelag sum gjørligt. Hjalparstaðið Heilbrigðið á Velbastað fyrri rúsrakt, sum hann stovnaði, saman við øðrum, prógvar fráhaldsannføring hansara í verki. Hóast farin úr losjuni, varðveitti eg fráhaldshugsjónina eins og Jákup – og í hesi hugsjón fylgdust vit báðir – til hann nú fór av foldum.

Fyrst í nítiárunum, tá ið løgtingið viðgjörði broytingar í rúsdrekka-lógini, funnu Jákup og eg

saman aftur í stríðnum móti rúsdrekka og ætlaðu broytingunum, sum vit vóru sannførdir um, fóru at verða til tað verra fyrri ungdom og landsmenn okkara. Tá stóðu vit báðir aftur lið við lið saman við øðrum fráhaldsfólki, at skriva til Føroya Løgting við inniligari áheitan um ikki at broyta rúsdrekka-lógina. Tíverri vann áheitanin hjá Jákupi, mær og hinum ikki frama á tingi.

Eg vil fegin – nú hann er farin – geva Jákupi tað ummælið, at hann var hjartagóður maður. Hetta merkti eg meiri enn eina ferð. Eg minnst, at eg

skrivaði til hansara, tá ið hann var landsstýrismaður, um hann kundi hjálpa einum brekaðum vini mínum figgjarliga í einum serstøkum føri. Eg fekk sera vakurt svarskriv frá Jákupi, ið ikki einans var eitt vanligt skriv, men eitt hjartaligt skriv, ið prógvaði hansara inniligu samkenslu við vini mínum, sum Jákup eisini kendi. Seinastu árin havi eg saknað hugfarligu minnislýsingar hansara av havnarfólkum, sum fóru undan handan sýnina, sum hann plagdi at umrøða so væl í stuttu, men sera viðkomandi minnisorðum sínum.

Jesus besta navnið er tungur kunnu nevna. Tann, sum sorg i barmi ber kann til Jesus stevna. Gerst á foldum trong mín leið Jesus veit eg svíkur ei, hann vil síni fevna.

Renna burt tey røsku ár; mangt vit mundu tráa; heysta væl tey hvítu hár, tá ið væl var sáað; hvør, sum Jesus fevndi her, sælur til Gud faðir fer, har skal frið hann fáa.

Svenning av Lofti

Johannesen

ára gamal. Her kann verða lagt afturat, at Sjúrdur var fjølgávaður ítróttarmaður. Hann spældi flogbolt við Fleyr, og vóru teir føroyameistarar fleiri ferðir.

Sjúrdur hevði ymisk stórv, áðrenn hann fór undir at lesa til sosialráðgeva, sum gjørdist hansara lívsstarv.

Hann starvast sum sosialráðgevi í 29 ár. Fyrst á Almánastovuni. Síðan hjá Tórshavnar Kommunu í barnaverndartænastuni í 11 ár. Hann var fyrribyrgingarleiðari á Bláa Krossi. Leiðari fyrri tveimum bústovnum fyrri ung sálarsjúk og arbeiddi síðan hjá Ríkisum-

boðnum, millum annað sum serkønur í hjúnaskilnaðarmálum og arbeiddi við ættleiðingarmálum.

Seinastu árin starvaðist hann á Barnaheiminum, har hansara starvsøkið var at vera leiðari fyrri børn og ung.

Sjúrdur var eisini formaður í Sosialráðgevarafelag Føroya í nøkur ár.

Sjúrdur var umhugsin, dugnaligur og nærlagdur persónur, sum vildi fremja tað góða í sínum starvi. Hann arbeiddi við nógvum sera truplum málum innan sítt yrki, har serliga børn og ung vóru komin í eina ringa stöðu, og hjálpti Sjúrdur

teimum alt tað, hann var mentur.

Hann kundi fingið sær okkurt fittligt starv, men

valdi at hjálpa teimum veikastu í verki.

Sjúrdur var ein rúmligur, tolerantur, stuttligur og vinarligur persónur. Hann

vildi fólki væl og var ein fittur fyrrur.

Jóna og Sjúrdur fingið nógv ár saman. Sjúrdur elskaði Jónu, teirra børn og ommu- og abba, og reyðaði ikki sørt av síni flottu familju. Hann hevði størstu umorgan fyrri teimum og var sera góður við síni foreldur og systkin.

Jú Jóna og Sjúrdur vóru rik, signaði við eini góðari familju, sum helt saman og dugdi at hugna sær. Tey ferðaðust ofta og upplivdu nógv.

Nú Sjúrdur gjørdist sjúk, gjørdi Jóna alt, fyrri at hann skuldi hava tað so gott sum gjørligt. Saknurin

er stórv, nú Jóna hevur mist sín elskaða mann. Børn og ommu- og abba-børn hava mist ein góðan pápa og abba. Pauli og Anna hava mist sín lítlabeliggja, og Ásmundur og Elin hava mist sín yngsta son. Vit hugsa um tykkum øll.

Vónandi kunnu tey góðu minnini verða ein troyst í hesu sváru tíð. Má Harrin vera við tykkum og styrkja tykkum øll.

Friður veri við minni-num um álitismannin, Sjúrdur Vágshøg Johannesen.

Havnar Fimleikafelag